

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΨΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΟΥ "ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ,, ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ"

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενοῦ)

— Εἰπαμε φυσικά πολλά καὶ διάφορα. Εἴμαστε οἱ δυὸς μοναχοὶ μας, αὐτὴ τὴν ώρα, σ' αὐτὸς τὸ μέρος καὶ σ' ἔνα τόσο εὐχάριστο περιβάλλον ποὺ μᾶς ἔκανε φαίνεται νὰ ἐμπιστεύμεθα ὅ ἔνας στὸν ἄλλον. Καὶ μοῦ εἴτε πολλά.

Μοῦ φάνηκε διτοῦ σιθαρεύτηκε περισσότερο τὸ πρόσωπο τοῦ κ. Τρελόνυ. Ἀλλὰ δὲν εἴπε τίποτε, κι' ἔγω ἔξακολούθησα :

— Κατάλαβα ἀπὸ τὰ λόγια ποὺ μούλησε ἡ κόρη σας, διτοῦ ἔχει συνειθίσει σε μιὰ μοναχιὰ ποὺ δὲν τῆς ἀρεσε, ποὺ τὴν στενοχωρούσε. Εἶπα κι' ἔγω μοναχογόνος καὶ τὸ ἔχω αὐτὸς τοῖ είνε. Προσεπάθησα λοιπούς νὰ τὴν κάνω νὰ μοῦ μιλήσῃ ἐλεύθερα, καὶ πρὸς μεγάλη μου εὐχάριστος τὸ κατώρθωσα. «Τοτε γεννήθηκε ἀναμετάξυ μας μιὰ ἀμοιβαῖα ἐμπιστοσύνη.

Τὸ ύφος ποὺ εἴχε πάρει τώρα ὁ κ. Τρελόνυ μ' ἔκανε νὰ προσθέσω γρήγορα :

— Δέν εἴπε τίποτε, κύριε, κι' αὐτὸς τὸ φαντάζεσθε καλά, ποὺ νὰ μήπετε νὰ τὸ πῆ. Μοῦ εἴπε μόνο, διτοῦ θὰ ἥτανε νὰ σχετίζεται περισσότερο μὲ τὸν πατέρα της, γιατὶ τόνγαπούσε πολὺ, ἥθελε νὰ είνε περισσότερο μαζύ του νὰ τὴν ἐμπιστεύεται περισσότερο καὶ νὰ τὴν ἀγαπᾷ περισσότερο. Πιστέψε με, κύριε, μόνο γι' αὐτὸς τὸ ζήτημα μοῦ μίλησε! «Είνε εὐχάριστο αὐτὸς γιὰ σᾶς... Μοῦ τὰλεγε ἐμένα, ίσως γιατὶ είμα τέλος.

— Καὶ σεῖς τί κάνατε;

— Κύριε, η δεσποινίς Τρελόνυ είνε καλὴ καὶ δομοργή! Είνε νέη! Κι' ἔγω δὲν είμαι γέρος, καὶ ὡς τώρα δὲν ἐστράφη ἀλλού πουθενά νὰ προσοχή μου. Καὶ τὴν ἐσυμπλάθησα!

Κατέβασα μηχανικά τὰ μάτια μου. «Οταν τὰ σκήνωσα, δ. κ. Τρελόνυ μὲ κυττούσε αάδα. Χαμογέλασε καὶ μοῦ εἴπε μὲ τὴν καλωσύνη τοῦ καρακτήρος του:

— Μέλκουρ Ρόζ, ἀκουγα πάντα διτοῦ εἰσθε καλὸς καὶ τίμιος τέκτενλεμαν. Εἴμαι εὐτυχής ποὺ η κόρη μου ἔχει ἔναν τέτοιο φίλο. «Ξακολούθησε!

Η καρδιά μου πήγε στὸν τύπο της. Είχα κάνει τὸ πρώτο βήμα, είχα κερδίσει τὴν συμπάθεια τοῦ πατρὸς τῆς. Μαργαρίτας!

Κι' ἔξακολούθησα, ήσυχος πειά.

— Είπε λοιπὸν τῆς μίς Τρελόνυ νὰ μὲ θεωρῷ πειά στεγνὸν φίλο της. Τῆς εἴπα αάδα, νὰ βιστέται σ' εμένα, καὶ νὰ μ' ἀφίσῃ, νὰ τῆς φανῶ χρησιμος σὲ διτοῦ περιορίσανα νὰ τῆς χρησιμεύσω. Δέχτηκε εὐχαρίστως. Ἀλλὰ ποὺ νὰ σκεφθῶ ἔγω διτοῦ μὲ διτοῦ σκειτάνε τόσο γρήγορα καὶ τὸ παράξενα! καὶ διμως, αὐτὴ ἀκριβῶς τὴν νύχτα, σᾶς βρήκανε ἀναίσθητο. Στὴν απελαύνια της, η κόρη σας ἔστειλε καὶ μὲ φώναξε.

Σταμάτησα. «Ο κ. Τρελόνυ ἔξακολούθησε νὰ μὲ κυττάη.

— Οταν βρήκαμε τὸ γράμμα σας, ἐφορνήσα κι' ἔγω νὰ ἐκπληρωθοῦν οἱ ἐπιθυμίες σας. Καὶ καθώς ξέρετε, ουμορφωθήσαμε μὲ διλούσα γράφατε.

— Κι' αὐτὲς τὶς ημέρες, μὲ ράτησες ἔξαφνα δ. κ. Τρελόνυ, πῶς τὶς περάστατε σεῖς;

Ἐγώ ξαφνιάστησα. «Η φωνή τους μοιαζει μετής Μαργαρίτας, κι' ὁ τρόπος που τηναν σὰν τὸν τύπο τῆς Μαργαρίτας. Τὸν ἐκνταξα στὰ μάτια.

— Αὐτές οι ημέρες, κύριε, παρὸ τὸ φόβο μου καὶ τὶς φθερές ἀνησυχίες μου, καὶ τὴ λύπη που αἰσθανόμουνα γιατὸν τὸ κορίτσιο, που ἀρχίζει νὰ τὸν πατέρα τῆς ζωῆς μου.

«Ο κ. Τρελόνυ έκεινε ἀμάλητος ώρα πολλή, μὰ τόσο πολλή, ὡς τε φωβήθηκα μήνη εἴπα πάρα πολλά, κι' ἡ εἰλικρίνεια μου ήταν ὑπερβολική. Περίμενα νὰ μοῦ μιλήσῃ, κι' ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά. Τέλος μοῦ εἴτε :

— Βλέπω διτοῦ μιλάτε μ' εἰλικρίνεια. «Επρεπε νὰ σᾶς ἀκουγεις ἡ καυμένη η μητέρα της... θὰ χαιρόταν η καρδιά της.

Τὸ πρόσσωπο του μού φαινόταν λυπημένον· ἔπειτα μὲ ράτησε καπωτας βιαστικά :

— Μὰ είσθη βέβαιος γιὰ δλ' αὐτά;

— Βεβαίως, κύριε.

— Ναι, ἀλλὰ λέτε διτοῦ η κόρη μου μ' ἀγαπάπει πολύ... καὶ διμως... Μένει τώρα στὸ σπίτι του, μαζὶ μου, ἔναν διλακιδο χρόνο. Σὲ σᾶς ἔκανε λόγο γιὰ τὴν ἀγάπη της πρὸς τὸν πατέρα της, ἀλλὰ — δὲν μ' ἀρέσει νὰ τὸ λέω, ἀλλὰ εἴλει λόγιαστα τὴν καρδιά μου πού μοῦ ἐκδηλώση με κανένα τρόπο τὴν ἀγάπη της, καμμιὰ φορά...

«Η φωνή του ἔδειξε, κι' ἔδειξε μιὰ λύπη μεγάλη...

— Τότε, τοῦ εἴπα, στὶς λίγες αὐτὲς ημέρες ἔξισθηκα νὰ ιδω

Τον έκοιτοξα στὰ μάτια.

Τὰ λόγια μου φανήκανε διτοῦ κάνανε ἐντύπωση. Καὶ μοῦ εἴπε κάπας εὐχαριστημένος :

— Δέν είγα λίδεα... Νόμιζα διτοῦ δὲ νοιαζότανε καὶ πολὺ γιὰ μένα. Καὶ νόμιζα διτοῦ δὲ τὰ μικροῦσε ἔτσι δὲ θεός, ἐπειδὴ τὴν είχα παραμελήσεις διτοῦ ήτανε μικρό... Δὲν μ' ἀγαποῦσε... Κι' εἶνι ἀδύνατο νὰ φανατισθῇ κανεὶς τὴν καρδιὰ μου, ποὺ μαθάνω τώρα διτοῦ μ' ἀγαπάπεις ἀλλινὰ τὴς γνωνίας μου!

Χωρὶς νὰ τὸ θέλη, δ. κ. Τρελόνη, ἔγειρε πίσω κι' ἀκούμπετο στὸ μαξιλάρι. Φάνηκε διτοῦ παραδόθηκε σε μὲ αναμνήσεις τοῦ παρελθόντος..

Πόσο διλαχάρησε τὴν μητέρα της! Τὴν κόρη την τὴν ἀγαποῦσε γιατὶ ήτανε παιδί της γυναίκας του, κι' δχι γιατὶ ήτανε παιδί δ κ του. Τὸν ἐλυπήθηκα αὐτὴν τὴν ώρα... «Ἀρχιζα γὰ καταλαβαίνων... Καὶ δὲν παραξενεύτηκα διτοῦ τὸν ἀκούσα νὰ λέη μοναχός του.

— «Η Μαργαρίτα, η κόρη μου, τὸ παιδί μου... μ' ἀγαπάπει, μὲ περιποιηθῆκε... Σᾶν τὴν μητέρα της! Σᾶν τὴν μητέρα της...

Τότε εὐχαριστηθῆκα κι' ἔγω ποὺ μίλησα ἐλεύθερα καὶ εἴπα τὴν ἀλλήθευτα.

Σὲ λίγο δ. κ. Τρελόνη εἴπε :

— Τέσσερες μέρες! Είχαμε δεκάξει 'Ιουλίου... ως σήμερα ἔχουμε εἰκοσι 'Ιουλίου;

— Ναι, τοῦ εἴπα, κι' αὐτὸς τόπε εξακολούθησε :

— «Ωτε ημονάντανε βυθισμένος σ' αὐτὸς τὸ λήφαργο τεσέρες μέρες; Αἱ, δὲν είνε καὶ πρώτη φορά... Μια ἀλλή φορά ἔμενα βυθισμένος σ' ἔνα λήφαργο τρεῖς ημέρες, ὑπὸ πολὺ πειρόγονυς συνθήκας· δεν κατάλαβα τίποια, προτού συνέλθω καὶ ίδη διτοῦ περάσανε τρεῖς μέρες. Θά σᾶς πῶ ἀυτὰ

διλαμβάνω μέρα, ἀν τέλετα νὰ μάρτυσε.

— Επειτα δ. κ. Τρελόνη εἴπε μὲ τὴ συνειδισμένη ζωηρή φωνή του.

— «Ἄς πῶ ἀπάνω τώρα...» Οταν ἔρθη η Μαργαρίτα, πέτησε τῆς διτοῦ ἔγω είμαι καλά. «Ἐπίσης νὰ πῆσε τοῦ Κορινθίου ὅντελο νὰ θέλω νὰ τὸν δῶ διτὸ δυνατότερο γρηγορότερα. Θέλω νὰ δῶ αὐτές τὶς λάμπες καὶ νὰ ἀκούσω τὴν ιστορία τους.

«Ἔγω σηκωνήσατε τὸν ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ τὸν πέρασανε :

— Κύριε Ρόζ!

Δὲ μῆρεσε νὰ τὸν ἀκούνω νὰ μὲ λέῃ «κύριο Ρόζ». Προτιμούσα νὰ μὲ λέῃ «Μέλκον». Πούδνες εἴπε περισσότερο ψάρος μαζύ του. Γι' αὐτὸς αὐτὴ τὴ στιγμὴ μὲ απεθάρουνε καπως. Φοβήθηκα μάλιστα μὴ μούλησε τοιτο γιὰ τὴ Μαργαρίτα.

Γόνισα πίσω, καὶ δ. κ. Τρελόνη, ποὺ μὲ κατάλαβε, μὲ ἔνα καθησυχαστικό χαρόγελο, μοῦ εἴπε :

— Κάθοδες δῶ μὰ σιγμή. Καλύτερα νὰ τὰ σιλητήσουμε τώρα παρὰ ἀργότερα. Είμαστε κι' οι δυό ἀνδρες, καὶ ἀντίθρωποι τὸν κόσμον. «Ολ' αὐτὰ ποὺ μοῦ εἴπατε γιὰ τὴν κόρη μου, τάμαδα τώρα, ἔξαφνα καὶ θέλω νὰ έχω ποὺ βρίσκομαι. Δὲν ἔχω καθηκόντα ποὺ είνε αὐτήσηρά, καὶ ποὺ πούλει πάντας γιὰ τὰ αἰσθήματα, σου πρὸς τὴν κόρη μου, συμπεραίνω φυσικὰ διτοῦ σκέπτεσαι νὰ μοῦ ζητήσης ίσως ἀργότερα τὸ χέρι της. «Ετοι δὲν είνε;

— Εἴγω τὸν ἀπήντησα αὔμεσος :

— Βέβαια! Αὐτός ήταν δικούς μου, ἀπὸ τὴν ήμέρα, ἐκείνη διποτάμη στὸ ποτάμι. Είχα σκόπο σὲ λίγες μέρες, νάρθω νὰ σᾶς κάνω λόγο, καὶ νὰ σᾶς ζητήσω τὴν δίδαια νὰ τῆς κάνω πρότασι γάμου. Ἀλλὰ τὰ παράξενα αὐτὰ πράματα ποὺ συνέβησαν σὲ ποτίσα σὲ κάνωνε νὰ σχετισθῶ μαζὸν σᾶς πολὺ γρηγορότερω ποὺ δὲ ποτὸ δισκούσα νὰ ἔλπιζω... Πάντως δμως, κι' αὐτὰ ἄν δὲν συνέβαιναν, ἔγω θάρχομουνα νὰ σᾶς μιλήσω μὲ μέρα.

Καθὼς μὲ κυττούσε, μοῦ φάνηκε διτοῦ διεύθυνε πώς μὲ συμπαθοῦσε, κατάλαβα διτοῦ διμόδιτανε κι' αὐτὸς τὰ νειτάτια του.

— Άλλα ὡς πολὺ, Μέλκουρ Ρόζ — η οἰκειότης της πατέρας, πρωταρχηστηρες τώρα — δὲν είπε τίποτα στὴν κόρη μου, δὲν είν' εῖται;

— Οχι, κύριε Τρελόνη. Ποιωτα-πρωτας, δὲν ηθελα νὰ τὴν φανερωθῶ τόσο γρήγορα. «Επειτα, λόγῳ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὸν πατέρα της. «Άλλα κι' αὐτοὶ οι φίλοι νὰ μὴν τηροῦχαν, πάλι δὲ θάπωφάσαι νὰ κάνωνε τέτοιο πράγμα, σὲ τόπο καρίσμας στιγμές. Κίνησ Τρελόνη, σᾶς βεβαίω ἐπὶ λόγῳ τημῆς, διτοῦ ἔγω καὶ η κόρη σας δὲν είμαστε ὡς τώρα παρὰ ἀπλοὶ φίλοι!

Τίποτα περισσότερο.

(Ακολουθει)